

Sattuupa olemaan hyvinkin niin, että maailma on kuin sipuli. Siinä on monta kerrosta ja jos sitä täytyy ruveta kuorimaan, niin se saattaa ruveta hyvinkin kirvelemään. Voidaankin sanoa, että on parempi jättää kuorimatta. Parempi olla itse asiassa tietämätön tästä sipuli -mallista. Kyllähän sen koko elämän yhdessä kerroksessa voi elää, ja niin lähes poikkeuksetta tehdäänkin. Yhdessä tällaisessa kerroksessa kuitenkin, maailmassa jossa luonnonlait toimivat aivan normaalisti, elää kansa. Kansa, jolle on aivan normaalia elää luonnon kanssa sopusoinnussa. Helppohan se heidän on elää, kun luonto ei ole vieraantunut ihmisistä kuten meidän maailmassamme. Tässä maailmassa riittää kun osaa pyytää, niin pyyntöön vastataan. Voidaan pyytää tuulelta apua, niin tuuli auttaa. Voidaan kysyä maalta neuvoa, niin maa neuvo. Tuulelta lämpöä ja tuli lämmittää, vaan ei polta. He kutsuvat tätä taikuudeksi, koska ymmärtävät. Me kutsuisimme noituudeksi samasta syystä, koska emme ymmärrä. Joten yritetään ymmärtää, kutsutaan tämän maailman tavallista kykyä taikuudeksi. Tässä maailmassa toimivat siis useimmat luonnonlait, aivan kuten muissakin. Omena putosi jos pudotettiin. Kuu veti valtameriä puoleensa. Oli miehiä, ja oli naisia, tyttöjä ja poikia. Kuninkaita ja alamaisia. Synnyttiin ja kuoltiin. Eli ei niin erilaista sittenkään. Ja olipa tässäkin maailmassa poikkeuksia. Sellaisia asioita joita pidettiin epänormaaleina, pelättiin ja karsastettiin. Kuten erästä nuorta maanviljelijää, josta tarinamme kertoo. Kuninkaanlinnan varjossa eli maanviljelijä, nuori poika jonka vanhemmat olivat kuolleet, kun poika oli ollut vasta lapsi. Kerrottiin, että pojan vanhemmat olivat käyttäneet taikuutta hirvittävällä tavalla väärin ja saaneet luonnon nousemaan itseään vastaan. Poikaakin kartettiin tämän synnin takia kuin polttomerkittyä. Poika ei ollut normaali, kuiskittiin kujien varjoissa. Pojasta ei ollut kuin harmia, juopuneet noituivat majatalon hämärässä, vaikka eivät osanneet selittääkään millä lailla tarkalleen ottaen pojasta oli harmia. Kerrottiin jopa, että luonto itse oli noussut poikaa vastaan, tehden tästä kuuron luonnonvoimille, taikuudelle. Ei pojalle tätä kukaan päin naamaa kertonut, mutta kyllä sen poika aisti, että häntä kartettiin ja hänestä juoruiliin. Poika eli elämänsä aivan yksin. Tai ainakin melkein. Niinpä sitä sanotaan, että vastakohdat vetävät toisiaan puoleensa. Eikä tämän väitteen lausuja sitä ihan tuulesta ollut temmannut. Sattuipa olemaan niin, että pojalla oli yksi ystävä. Ja ystävyys syveni sitä mukaa kuin sitä kesti. Tätä ystävyyttä oli Kuningatar seurannut huolissaan jo pitemmän aikaa. Ei kuningatar poikaa seurannut, vaan niskoittelevaa tytärtään, Prinsessaa. Joka itsepintaisesti vieraili pojan luona, silmät rakkaudesta tuikkien ja hameenhelma maatalan askareista likaantuneena. Poika ei pyytänyt pöllejä klapeiksi, ei maata pelloksi, vaan kaiken poika teki itse. Kauhealla vaivalla, maksoi hiellä ja hiertymillä, kun olisi voinut ihmisten mielestä yksinkertaisesti vain pyytää. Silti pojan maatala kukoisti, vaikka tämä ei osannutkaan taikuutta hyödyntää. Prinsessa tuntui rakastavan poikaa tästä hyvästä, rakasti auttaa askareissa ja kerta kerran jälkeen enemmän unohti enemmän kuka oli. Kerta kerran jälkeen hipaisi poikaa ohimennen pidempään. Hukkui pojan ruskeisiin silmiin ja pyöritteli vaaleita kutrejaan sormensa ympärille, samoin kuin poikaakin. Kuningatar ei pitänyt lainkaan tästä käänteestä tarinassa. Prinsessa oli tullut aivan liikaa isäänsä, eikä kallistanut korvaansa äitinsä pyrkimyksille tai vaateille. Prinsessan kohtalona oli mennä naimisiin, Kuningattaren valitseman miehen kanssa. Komean Prinssin jonka Kuningatar oli kosijoiden joukosta omakätisesti valinnut. Häät oli määrä pitää pian, ja Prinsessa haikaili yhä maanviljelijää. Se ei tulisi kysymykseenkään. Kuningatar oli moneen kertaan kieltänyt tytärtään menemästä pojan luo, unohtamaan tämän kokonaan. Oli jopa pyytänyt miestänsä, Kuningasta, estämään tyttärensä hölmöilyt. Mutta se oli sama kuin olisi puhunut kuuroille korville, ei Kuningas välittänyt. Nauroi vain kuinka se rakkaus onkaan sokea, olihan hänkin mennyt naimisiin aivan väärän ihmisen kanssa. Antaa tyttären olla onnellinen, kun vielä kerran voi. Se oli viimeinen niitti ja Kuningatar päätti ottaa oikeudet omiin käsiinsä, olihan

hän tehnyt niin jo alusta alkaen. Kuningatar päätti lähettää pojan sinne, minne oli lähettänyt pojan vanhemmatkin. Toiseen kerrokseen. Ja niin Kuningatar otti toisen muodon, pyysi tuulelta myrskyn ja lähestyi valepuvussaan poikaa. Kuningatar oli valinnut hahmokseen tarunomaisen Oraakkelin, jonka kaikki tiesivät, mutta harva vannon nähneensä. Oraakkelia kunnioitettiin syvästi, eikä Oraakkelia puhuteltu tai estetty mihinkään kulkemasta. Oraakkeli tarujen mukaan ilmestyisi elämän tienristeyksessä antamaan ohjeita. Auttamaan, auttamisen arvoisia tekemään oikean valinnan. Joten totta kai Kuningatar valitsi Oraakkelin hahmon, jota ei itse uskonut olevan olemassakaan. * Kuulaan kaunis päivä oli vaihtunut synkkään iltaan.

Harmaanpuhuvat pilvet olivat kerääntyneet yhteen ja lopulta taivas oli revennyt. Vesilätäköt kasvoivat pihalla kasvamistaan ja tuuli tuiversi nurkissa. Jon oli sulkenut myrskyluukut ja viritteli talon takkaan elovalkeata, kuullessaan ovelta koputuksen. Aluksi hän ajatteli tuulen vain ilmoittelevan tulostaan, mutta kun koputus kuului toistamiseen hän pyyhkäisi kätensä housuihin ja meni ovelle. Salaman välähdyksessä hän näki mustaan viittaaan pukeutuneen kyömysehkäisen matkalaisen, joka nojasi puiseen sauvaansa. Matkalainen esittäytyi Oraakkeliksi, kuten Jon oli arvannutkin, ja pyysi saada käymään myrskyltä suojaan. Oraakkeli oli kertomansa mukaan, varta vasten tullut poikaa tapaamaan, ja asialla jolla hän oli, oli saanut ilmankin hapantumaan. Jon kuunteli vanhuksen asiaa, istuen tuvan pöydän ääressä kietoutuneena takan lohduttavaan lämpöön. Mitä pidemmälle kertomus eteni sitä levottomammaksi Jon kävi. Lopulta Jon ei pystynyt enää istumaan paikallaan, vaan nousi seisomaan ja sanoi tekevänsä mitä vain, jotta pystyisi auttamaan. Naamioitunut Kuningatar oli kertonut Jonin vanhemmista. Kertonut kuinka nämä olivat kohdanneet vääryyttä ja heidät oli lähetetty vangeiksi toiseen maailmaan, josta vain Jon pystyisi heitä auttamaan. Ei Kuningatar valehdellut, jätti vain kertomatta, että oli itse lähettänyt Kuninkaan neuvonantajan ja tämän vaimon pois, jotta sai pidettyä itsellään valtakunnan. Jonin vanhemmat olivat lopulta nähneet hänen lumouksensa läpi ja asettuneet poikkiteloin hänen valtansa tielle. Ehkä he olivat nähneet Kuninkaalle puettut rakkauden valjaat, joiden suitsista hän edelleen ohjasi vikuroivaa lempeä. Ehkä vilauksen hänen todellisesta ulkomuodostaan. Mutta he olivat nähneet hänen lumouksen verkkonsa läpi. Kuningatar oli pakottanut taikuudella heidät unohtamaan kykynsä ja lähettänyt toiseen maailmaan, jotta he eivät kertoisi Kuninkaalle totuutta hänestä. Totuutta, että hän oli kaksisataa vuotias ja suolle karkoitettu noita. Totuutta, jota kerran paljastuessaan ei pystyisi enää taikuudella verhoamaan. Yksityiskohtiin hän ei kertomuksessaan mennyt, mutta valehteli, että on ennustettu Jonin seuraavan vanhempiensa perässä, ja pelastavan vanhempansa kadotuksesta. Hän oli saapunut nyt auttamaan Jonia ja näyttämään tälle tien. Kuningatar avasi portaalin. Se kieppui lilan värisenä pyörremyrskynä tuvan hämärässä ja janosi kulkijaa. Jon pysähtyi sen edessä ja epäröi. Mihin hän joutuisi kuljettuaan portista? Kuinka hän löytäisi vanhempansa ja tulisi takaisin? Kuningatar särki lumouksen Oraakkelistä, otti oman muotonsa ja tönäisi epäröivän pojan portista läpi kuin pohjattomaan kaivoon, ilkkuen, että se Jonin itse täytyisi selvittää. *

Jon seisoi kivi kovaksi tallautuneella harmaalla maalla ja katsoi ympärilleen. Harmaa polvenkorkeinen aita kohosi molemmin puolin häntä ja Jon tiesi seisovansa jonkinlaisella polulla. Oksattomat puut taipuivat tien yli ja valaisivat yötä, niiden latvoihin sytytetyin lyhdyin. Jon näki nopeasti lähestyvät valot ja nosti kätensä ilmaan pysäyttääkseen tulijan. Tulija vaan ei näyttänyt pysähtyvän, se päästi ilmoille syvältä kaikuvaan ulinan ohittaessaan hänet talonkorkeisena ainoastaan senttien päästä. Ulina loittoni kuten valtavat kärrytkin, vetäen perässään myrskyä joka melkein nykäisi Jonin jalat alta. Jon hoippui pyörällä päästään aidan yli ja katosi kieppuen piennarta alas pimeään. Sirkat sirittivät kitukasvuisen kasvillisuuden seassa ja Jon katseli ylös tielle missä kärryt kulkivat ilman hevosia ja suhahtelivat käsittämätöntä

vauhtia ohi hiljentämättä. Irtokivi pyöri vielä hänen perässään ojanpohjalle ja Jon kirosi tapahtunutta. Oraakkeli olikin Kuningatar, ja Kuningatar oli juuri lähettänyt hänet outoon maailmaan etsimään vanhempiaan. Missään ei tuntunut olevan mitään järkeä. Miksi Kuningatar oli naamioitunut? Mitä hänen tulisi seuraavaksi tehdä? Oliko häntä huijattu? Kuin hänen ajatuksiinsa olisi vastattu, hänen saappaansa viereen pyörinyt kivi kysyi häneltä. ”Joko sinä Jon nyt kuuntelet minua?” ”Kuka puhui?” Jon pyörähti ympäri ja tuijotti pimeyteen. ”Minä puhun, olen aina puhunut, sinä olet vain kieltäytynyt kuulemasta. Katso alas.” Ja Jon katsoi. Nähdessään pienen harmittoman näköisen valkoisen kiven leijumassa jalkansa juuressa, Jon naurahti. ”Minä en ole ikinä pyytänyt sinulta yhtään mitään, jotta en toistaisi vanhempieni virhettä.” ”Minä tiedän. Olet elänyt valheessa, mutta nyt sinäkin tiedät etteivät vanhempasi koskaan käyttänyt minua väärin. Se oli Kuningatar kokoajan. Pyydä minua auttamaan, niin minä autan.” Ja niin Jon pyysi. Hän pyysi taivasta opastamaan vanhempiansa luokse ja tuulta kantamaan. Ja niin taivaalle syttyi tähti joka lupasi opastaa ja tuuli tarttui kuiskaillen Joniin, kantaakseen hänet sinne minne tähti neuvoi. * Sillä aikaa valtakunnassa Kuningatar tunsii oudon tunteen. Hän oli opiskellut tuulen nimen ja kahlinnut sen voiman, huijannut maaäidin neuvokkuuden ja petoksella siepannut luonnonlait itselleen, niitä manipuloidakseen. Nyt hän tunsii kuinka ne valuivat muualle. Kuinka ne imeytyivät, kokoajan pienenevään portaalin pois hänen ulottuviltaan. Tunsii maanjärisävän ja pelkäsi itsensä puolesta menettäessään voimaa, jolla pitää koko valtakuntaa lumouksensa alla. Silloin hän arvasi pojan esittäneen kokoajan voimatonta, eikä hänen unohdus taikansa ollut ulottunut poikaan, kuten hän oli arvellut ja kiristynyt tunne rintakehässä vahvasti tätä veikkausta. Pojalla oli sama valta kuin kaikilla muillakin, mutta poika ei vain ollut käyttänyt sitä. Jos poika olisi tullut kykyjensä voimassa puoliksikaan vanhempiansa, Kuningatar olisi pahoissa vaikeuksissa. Hänen tulisi lähettää joku tekemään pojasta selvää. Se hänen olisi pitänyt tehdä jo aika päivää sitten, mutta kuoleman taika oli vahva ja sitä Kuningatar oli vältellyt aina, kun kerran oli oppinut sen tuntemaan. Kuolemaan lähettäminen oli kuin keräisi tappamiensa ihmisten sielut itseään vastaan. Ne kummittelisivat ja heikentäisivät ja tekisivät taikuudesta, jos nyt ei mahdotonta niin paljon haastavampaa. Ne tahtoivat paljastaa niitä vastaan rikkoneet. Nyt Kuningattaren olisi pakko ottaa se riski, ja saattaisihan sielu jäädä toiseen maailmaan jos hyvin kävi, eikä seurauksia edes tulisi. Kuningatar kallisti päätään ja paljasti todelliset kasvonsa tuvan kalpeassa valossa. Torahampaiden välistä kuiskitut lauseet ja sormenpäistä pitkinä kasvavilla kynsillä ilmaan piirretyt kuvat kietoutuivat kaikkeen huoneessa. Ne puhalsivat takan sammuksiin ja nostivat tavarat leijumaan ilmaan, myrskyluukut hakkasivat karmejaan vasten ja ovi rävähti auki paukauttaen kuin salama talon seinää. Ovesta sujahti varjo, ja se kiisi suoraan portaaliin. Portaali sulkeutui ja ilmassa leijuvat tavarat tipahtivat rämähtäen alas. Polttopuut alkoivat savuta uudelleen ja ensin vain pieni kipinä virisi, ennen kuin ilmili liekki otti humauttaen takassa jälleen vallan. Kaikki palautui normaaliksi, paitsi Kuningatar. Vahamainen hahmo nojasi kyhmyisellä kädellään tukea selkänojasta ja hivuttautui tuolille huohottaen istumaan. Hikipisarat juoksivat kasvojen monissa juonteissa ja pieni nauru virisi syvältä sisältä, muuttuen karmivaksi räkätykseksi. Juonteet silisivät ja rypyt oikenivat, kippuraiset kynnet putosivat paljastaen kauniisti hoidetut uudet kynnet niiden alta ja hampaat vetäytyivät tasaiseksi rivistöksi. Kuningatar nousi heleästi nauraen seisomaan ja tarkasteli loitsujensa verkkoa. Muutama lanka oli löystynyt, mutta ne hän kutoisi nopeasti takaisin. Ihmiset eivät edes huomaisi mitään tapahtuneen, ne jotka jotain vaihtoehtoista muistaisivatkin, ravistaisivat vain päätään ja kuittaisivat sen joskus nähtynä outona painajaisunena. * Jon oli matkustanut koko yön. Tuntenut hiuksissaan kuinka ilma laitto tuulelle vastaan ja nähnyt maiseman vilisevän hänen

allaan. Aurinko oli kiivennyt tasangon ylle ja Jon näki autioituneen maan yli kokomatkan vuorijonolle, joka piirsi taivaankanteen oman muotonsa, ettei se unohtuisi keneltäkään. Vuorenrinteen juurelle oli kasvanut ihmiskäden muovaama alue. Korkeat rakennukset heijastelivat välistä niin kirkkaasti, että Jon joutui kääntämään päänsä tuosta ihmeestä. Hevosettomat kärryt risteilivät omia polkujaan, äänekkäästi toítottaen ja ihmiset kävelivät huolettomina niiden seassa. Tuuli laski hänet otteestaan ja Jon jäi seisomaan vaatteitaan matkustamisen pölystä pudistellen, jonkinlaisen majatalon pihaan. Valkoisen oudosta kivistä yhdeksi veistetyin talon seinustaan nojasi pitkäpartainen mies, josta Jonille tuli mieleen oman kylänsä juoppo. Miehellä oli samanlainen peittelemätön katse ja yhtä vähän hampaita, auki lokahtaneessa alaleuassa. "Mistäs sinä siihen pöllähdit?" Mies kysyi. Jon osoitti taaksensa ja käveli miehen ohi. Tähti oli ohjannut hänet paikalle ja ehkä majatalon sisältä hän saisi lisää tietoa vanhemmistaan. Jon käveli läpinäkyvistä ovista, joihin oli maalattu värikkäitä kirjaimia. Päivämääriä ja kellon aikoja. Ne avautuivat hänen edestään ja Jon ihmetteli kuka ne hänelle oli avannut. Ehkä majatalon pitäjä komensi luontoa, avaten kohteliaasti ovet mahdolliselle asiakkaalleen. "Päiviä tupaan!" Jon tiedotti kohteliaasti saapumisestaan, sisällä kantamuksiensa kera vaeltaville ihmisille. Ihmiset vilkaisivat häntä oudosti, mutta eivät tehneet elettäkään, että olisivat huomanneet hänet. No, samaan hän oli tottunut omassa kylässään, eikä ajatellut siitä sen kummemmin. Eivätpä ainakaan sylkeneet olkansa yli hänet nähdessään. Jon näki hienoon harmaaseen haalariin pukeutuneen miehen, joka piteli vyöstään kiinni ettei hukkaisi sitä, ja käveli miehen luo. Kimaltava hopeinen nauha kulki käsivarren, ja toisen jalan ympäri. Jon kumartui katsomaan pohkeen ympäri menevää nauhaa ja kehui miten hieno se oli. Mies kysyi, "oliko Jon kenties kadottanut jotakin", ja tarttui olkapäällään olevaan mustaan rasiaan, kuiskaten sinne, "taas joku hullu on eksynyt kauppaan." Jon katsahti ympärilleen oliko juoppo kenties seurannut tätä, muttei nähnyt ketään joka olisi saattanut käydä hullusta. "Hyvä että satuitte kysymään, olen todellakin sattunut kadottamaan jotain", Jon ilmoitti kohteliaasti. "Itseasiassa etsin vanhempiani. Olettekohan mahdollisesti sattunut näkemään heitä?" Mies katsoi Jonia kiireestä kantapäähän ja kysyi, "olikohan hänellä mitään tuntomerkkejä antaa?" Mutta ei Jonilla ollut. Hän ei edes muistanut minkä näköiset hänen vanhempansa olivat mahtaneet olla. "Katsos, siitä on hetki aikaa kun viimeksi olen nähnyt heitä. Itse asiassa lähes viisitoista vuotta, mutta tähti kertoi, että he ovat mahdollisesti täällä." "Jaa", mies huokaisi Jonille ja kuiskasi rasiaan, "mahdollinen tilanne päällä." Lähti sitten kuljettamaan Jonia takaisin ovelle. Jon yritti vielä, sanoi hymyillen valloittavinta hymyään, "laskin leikkiä. Oletteko mahdollisesti kuulleet heistä Laura ja John." Mies pysähtyi kuin seinään ja kysyi, "tarkoitatko Silfbergejä?" "No ketä muitakaan?" Jon suoristi miehen talutuksen jäljiltä rypistynyttä paitaansa, ja kertoi uudestaan heidän olevan hänen vanhempansa. "Outoa", mies sanoi nyt hieman kunnioitusta äänessään, "pomo ei ole koskaan kertonut, että hänellä olisi lapsia." Mies kuiskasi uudelleen rasiaansa, "pyytäisitkö Johnia käymään täällä ovella." Jon seisoskeli haalarihepun kanssa ovella ja tervehti iloisesti jokaista ihmistä joka heidän ohitseensa käveli valkoisia kassejaan kantaen, jännittäen jälleennäkemistä, niin ettei tahtonut sukissaan pysyä, kuten oli tapana sanoa. Pian heidän luokseen käveli vatsakas mies, jonka punehtuneet kasvot säteilivät hyvän tuulisuutta. Syvällä kasvoissa tuikkivat ruskeat silmät olivat kuin peilikuva Jonin omista, miehen pysäyttäessä katseensa Joniin. Laura! John huusi, hakien tukea haalarimiehen käsivarresta kuin hukkuva pelastusrenkaasta. Laura! Jon näki harmaantuneen nutturapään juoksevan ihmisten välistä, jotka jonottivat oudosti piippailevien tiskien luona, että tulisi heidän vuoronsa. Nyt kaikkien ihmisten huomio oli liimaantunut heihin. Valkoisen esiliinan helma oli sotkeutua naisen hoikkien jalkojen ympärille, tämän harppoessa välimatkaa umpeen. "Mitä

nyt? Mikä hätänä?” Laura tarttui... Ei, vaan Jonin äiti tarttui hänen isäänsä, tämän kohonneesta käsivarresta, jonka sormi osoitti suoraan Joniin. Laura käänsi kirkkaiden läpinäkyvien levyjen verhoamat silmät häneen. Ymmärryksen välähdys kuten hänen isälläänkin ja nainen astui suoraan Jonin luo ottaen tämän kasvot käsiensä väliin. ”Jonathan, luulimme menettäneet sinut iäksi”, Laura sanoi, ennen kuin jatkoi. ”John, minä muistan. Minä tunnen sen jälleen. Se ei ole unta. Se ei ole koskaan ollutkaan unta”, Luran ääni vapisi hänen halatessaan, halaukseen vastannutta poikaansa. ”Noita, ei sallisi tätä.” John jyrähti ja valpastui. ”Kauppa on suljettava. Meidän on palattava, ennen kuin kuninkaalle sattuu jotakin.” Haalarimiehen kädet roikkuivat sivuilla ja tämä pyöritti päätään, Laurasta Johniin mitään ymmärtämättä. Liikkeen iso seinä murtui, seinä hajosi tuhansiksi paloiksi lyöden kuin valtameren aalto sisään liikkeeseen. Ihmiset kirkuivat ja hakivat kauhuissaan suojaa, kuka mistäkin. John työnsi vaimonsa ja poikansa taakseen, ja astui hiljalleen muotoutuvaan varjomaista olentoa kohti. ”Sinulla ei ole asiaa tänne!” John jyrähti ja löi kämmenensä yhteen houkutellakseen olennon ahnaan katseen irti Jonista. Olento katsoi Johniin, ja nosti sitten katseensa takaisin Luran takana piilottelevaa Jonia kohti. ”Kuulitko!” John korotti äänensä uudestaan, edelleen maahan putoilevien sirpaleiden ropinan yli. Olento vastasi muristen, sen ääni kaikui tilassa. ”Minun on saatava uhri. Tiedät etten voi lähteä ilman uhria.” John astui askeleen eteen ja lausui hetkeäkään empimättä, ”ota minut!” Ja olento otti. Se kietoutui Johnin ympärille ja nosti tämän ilmaan kuin resunuken, kenenkään ehtimättä reagoida tapahtumiin. Varjo syleili miestä, palautti otteestaan elottoman ja harmaan kuoren, kimaltavaan ja kenkien alla rasahtelevaan mereen, ja katosi. ”Me lähdemme nyt! Kaikki!” Laura sanoi ja juoksi miehensä luo samalla, kun ilmaan ilmestyi kieppuva pyörre, samanlainen josta Jon oli tähän outoon maailmaan tupsahtanutkin. Tällä kertaa Jonia ei tarvinut tönäistä, hän seurasi mykkänä, Isänsä ruumista kainaloista repivää äitiään portin läpi ja ehti nähdä vilaukselta kuinka jotain muutakin matkusti läpi heidän mukanaan. * Tupa ei ollut juurikaan muuttunut. Kaikki oli paikoillaan, mitä nyt yksi tuoli oli siirtynyt ja pöydän päällä pidetyt esineet olivat pyörähtäneet sen päältä lattialle. ”Pian nyt”, Laura hoputti Jonia joka ei tiennyt mitä hänen pitäisi tehdä, ”tule tänne!” Laura tarttui Jonia kädestä samalla mumisten joitain Jonille ennestään tuntemattomia sanoja. ”Isäsi on vuodattanut henkensä vuoksesi, vähintä mitä voit tehdä on vuodattaa hiukan omaasi hänen vuokseen.” Laura viilsi pienen haavan Jonin kämmeneen ja valutti pienen verinoron Johnin harmaille kasvoille. Piirsi kuvion verellä otsaan ja kirkui samoja sanoja kuin aikaisemminkin, nyt niin kovaan ääneen kuin ikinä pystyi. Jon vetäytyi kämmentään pidellen taaemmaksi, osaksi järkyttyneenä, osaksi jännittyneenä siitä mitä nyt seuraisi, ja osaksi sen takia ettei vain olisi tiellä. * Sinä päivänä maa järisi. Ihmiset muistelivat ja pitivät sitä huonona enteenä seuraavaksi päiväksi suunnitelluille kuninkaallisille häille. Siinä he olivat oikeassa, että joillekin päivä sattui olemaan oikein huono. Joillekin paras ikinä. Päivä jolloin vääryydet oikaistiin. Kuningatar oli herännyt häitä edeltävänä yönä outoon tunteeseen. Hetkellisesti niin voimakkaaseen, että rintaan koski. Sitten tunne oli hävinnyt, yhtä nopeasti kuin oli tullutkin ja Kuningatar, vasten paremmin tietämäänsä, laittoi oudon tunteen häiden aiheuttaman stressin piikkiin. Aamulla, öinen tunne oli jo kokonaan unohtunut, mutta jokin outo voima josta hän ei aivan saanut kiinni, kutitti vatsanpohjassa ja kasvoi sitä mukaa kun päivä eteni. Viimein Prinssi ja Prinsessa oltiin saatu kuninkaanlinnan korokkeelle ja vihittäisiin. Luotaisiin kahden valtakunnan välille voimakas liitto, jota Kuningatar itse ohjailisi tahtonsa mukaan. Vihkikaava noudatteli osaksi tuntemaamme universaalia vihkikaavaa, ja veljeskunnan vanhin seisoi valkoisessa, kullalla kirjaillussa kaavussaan, sitomassa sanoillaan valoja sitoviksi. Kun tuli aika kysyä kirkkoväeltä vastustiko kukaan avioliittoa, kuninkaanlinnan suuret ovet avautuivat ja ovesta sisään asteli mustaan kaapuun pukeutunut hahmo. Tarujen Oraakkeli,

Kuningatar haukkoi henkeään. Oraakkeli narisi vastalauseensa ja pudotti kasvojaan peittävän hupun niskaansa. Samalla kun huppu putosi, putosi myös Kuningattaren luoma valheiden verkko kansan silmiltä, paljastaen tämän todellisen muodon. Kuningattaren järkytys hajotti kaikki valheet ja Oraakkeli muutti muotoaan, komentaen juhlapuvuissaan seisovia vartiokaartilaisia vangitsemaan Kuningattaren. Vartijat tuijottivat hölmistyneenä edessään seisovaa vanhaa kaartinkomentajaa ja Kuninkaan entistä neuvonantajaa, jonka olivat unohtaneet jo kauan sitten. Kuningas hätkähti Kuningattarensa viereltä ja huusi julki, kuinka oli tiennyt kokoajan Kuningattaren huijanneen tätä. Vanha noita kirkui harmistustaan ja muuttui savuksi kaikkien silmien edessä. Tällä kertaa Johnilla oli keinonsa saada noita satimeen. Noidan omia keinoja käyttäen. Noita oli lähettänyt kuoleman Jonin perään ja kuolema oli yhä nälkäinen. Laura oli lepytellyt kuoleman palauttamaan Johnin, vastalahjaksi noidan hengestä, jota kuolema oli kättänyt jo toista vuosisataa, muttei ollut pystynyt keräämään noidan vahvaksi käynnyttä tahtoa. Nyt noita oli lyönyt itsensä turvautumalla muotoon, jonka kuolema pystyi keräämään. Kuolema tulvi mustan savun muodossa sisään kuninkaanlinnaan, ihmisten pyrkiessä pakokauhun vallassa sieltä ulos ja sekoittui noidan siniharmaaseen savuun syöden sen kokonaan sisäänsä. Niin noita oli lyöty ja Prinsessa sai myöhemmin Prinssinsä. Valtakunta sai Prinssin keskuudestaan, ei sitä minkä nyt jo noidaksi tunnustettu Kuningatar oli valinnut. Kuningas oli päättänyt, että Prinsessa sai päättää oman puolisonsa. Ja Prinsessa valitsi Jonin. Rakkaus ei kaipaakaan ohjastajaa, sen Kuningas tiesi nyt oman kokemuksensa kautta. Valtakunnassa vallitsi rauha ja kaikki elivät elämänsä onnellisina loppuun asti.